

VRGUM SEKIRAŠ

Kjartan Poskit

sa ilustracijama Filipa Riva

prevela
Tatjana Medić

мала лагуна

Naslov originala:

Urgum the Axe Man

KJARTAN POSKITT

Text copyright © Kjartan Poskitt, 2007

Cover and inside illustration copyright © Philip Reeve, 2007

Translation Copyright © 2009 za srpsko izdanje, LAGUNA

Za Bridžit i naše četiri Moli

SADRŽAJ

PRVI DEO

POVRATAK HEROJA

1	Posmatrači odozgo	11
2	Dečko u bisagama	23
3	Nešto bolesno i neprirodno	32
4	Čuvar Golgarta	36
5	Divljak i finjakinja I	45
6	Pomeranje vremena	54
7	Božanska šala	57

DRUGI DEO

KAKO SE SVE PROMENILO

8	Rugoba od prijatelja	75
9	Neprilika zbog zabave	82
10	Nova komšinica	89
11	Priča o dva mirisa	93
12	Kako je Hundta izgubio glavu	110
13	Šok za gospođe	121
14	Urgum se sprema za večeru	124
15	Neslatki snovi	137

TREĆI DEO

STOPA U CVETNOJ LEJI

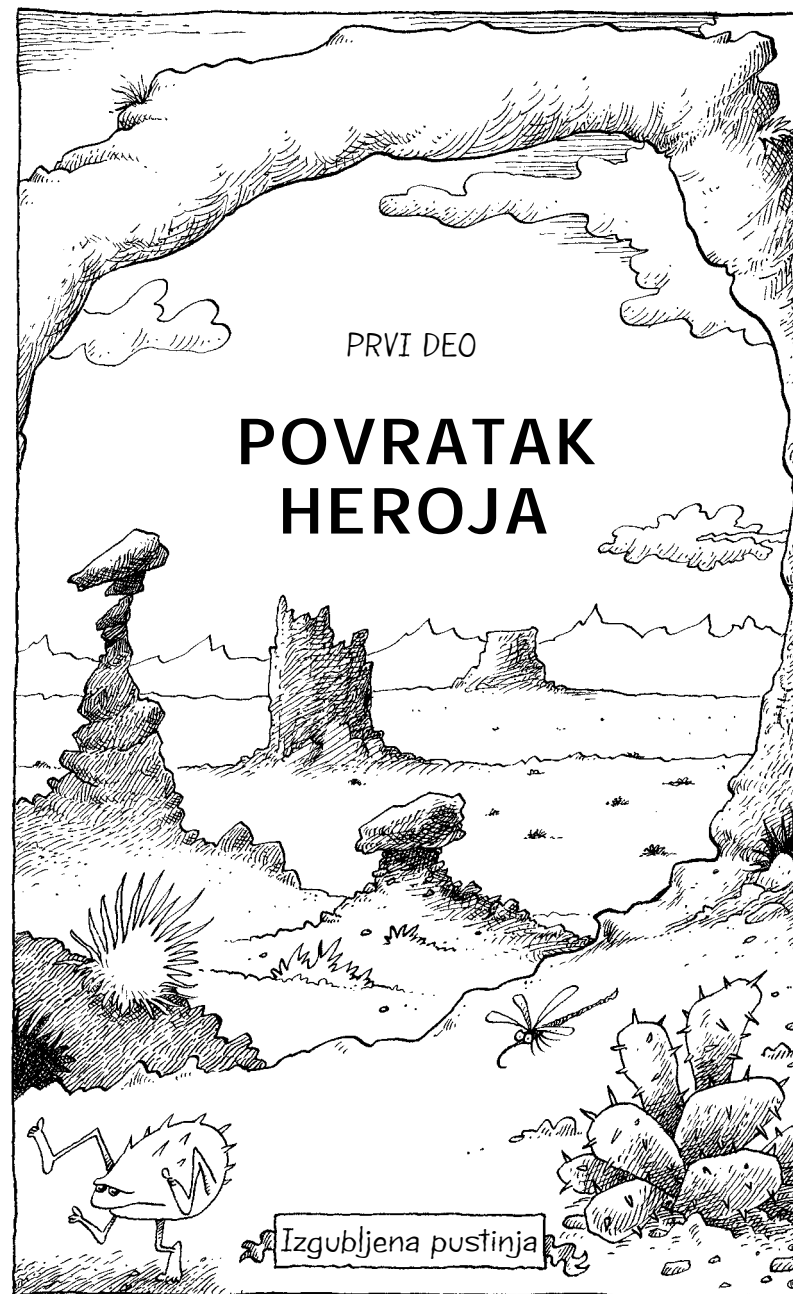
16	Divljak i finjakinja II	143
17	Strele i sekire	151
18	Nemili posetioci	157
19	Božanska opklada	173
20	Nepravедna borba	176
21	Previše malih tajni	183

ČETVRTI DEO

RATOVI S POREZNICIMA

22	Zvanična poseta	191
23	Zadovoljne mušterije	208
24	Dolazak poreznika	216
25	Prodaja u tajnosti	227
26	Branioci Golgarta	232
27	Čovek iz Neizmirenih računa	237
28	Tajna kamenja sa šiljcima	248
29	Divljak i finjakinja III	252
30	Mačevi, šiljci i rol-viršle	260
31	Božanski dah	268
32	Kucnuo je čas	272
33	Poslednji juriš	282
34	Izbavljenje	296

Posmatrači odozgo

Oblak prašine vukao se za jahačima koji su u Izgubljenoj pustinji tutnjali rubom Zaboravljenog kratera i dalje ka grebenu Golgart. Zlokobni krici ostadoše da odjekuju sparušenom pustopoljinom, daždevnjaci zamakoše u senke oko kamenjara, jedna zvečarka se hitro zagnjuri u vreli

pesak i škorpion požuri da se sakrije među korenove džinovskog žutog kaktusa. Čak i podnadule stozubice koje su puzile po magarećoj lobanji zastadoše zadržavajući dah, moleći se da ih strašni jahači zaobiđu. Krupni prvi konjanik tako je neoprezno vitlao golemom sekirom oko glave da je bilo pravo čudo kako nije konju

otfikario koji ražnjić s oznojenog pognutog vrata. Bela sunčeva svetlost odbijala se o sekiraševe oštre zube, a njegove nabrekle mišice bile su debele i čvrste kao trupci. Taj mu je štitnik za grudi pre mnogo godina sašiven od debele kože, a mrlje i razderotine svedočile su o vlasnikovim mnogim divljačnim pustolovinama. Njegova hitrina i veština u baratanju sekirom već su ušle u legendu, pratio ga je glas da mu u borbi prsa u prsa nema ravna i da je krajnje nemilosrdan prema protivnicima, a njegova neumerenost u jelu i piću već je bila opevana u junačkim spevovima. Uopšte ne čudi što je Urgum Sekiraš bio najstrašniji divljak kog je Izgubljena pustinja ikada videla.

„Arghhh!“

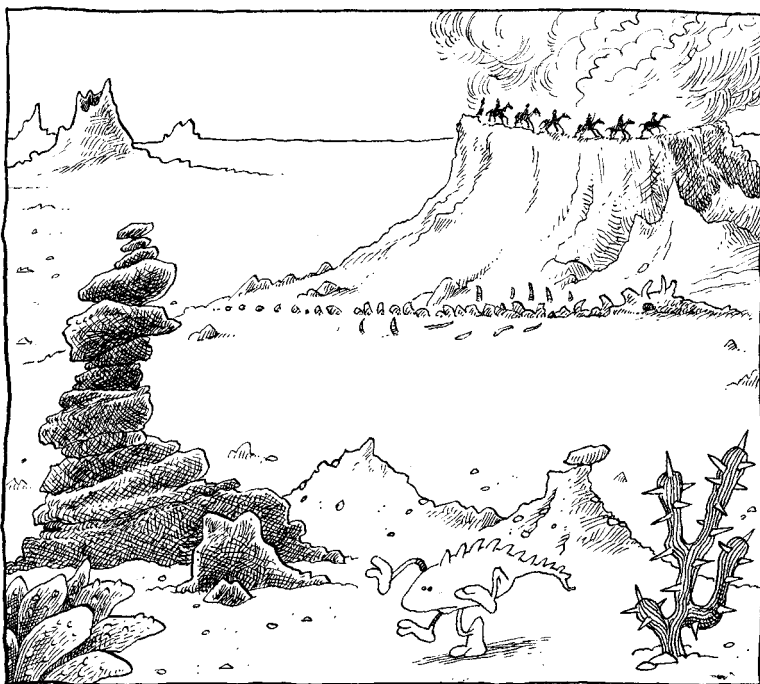
– urlao je srećno Urgum.

Uprkos svim svojim fantastičnim veštinama i podvizima, Urgum je najveće zadovoljstvo u životu nalazio u jednostavnim stvarima, a ono što je voleo iznad svega bilo je da sa svojih sedam sinova sumanuto galopira pustinjom i urla bez ikakve potrebe. Upravo su se vraćali iz lova na jednoroge, a to je, kao i svaki drugi valjan divljački provod, podrazumevalo viku, dreku, makljanje, blesavljenje i gubljenje svakog pojma o vremenu. Tu je jedino nedostajao neki nahvatani jednorog, ali niko nije želeo da im jedan tako nevažan detalj pokvari zabavu dok su galopirali kući – ka svom grebenu.

„Arghhh!“, ponovo je dreknuo Urgum. „Je l' tako, momci?“

„Arghhh!“, složiše se sedmorica sinova.

Urgumu se prsa naduše od ponosa. Ovo je SJAJNO! Niko drugi u pustinji ne bi se usudio da galopira uskim obodom oko grotla Zaboravljenog kratera. Iza njega momci zapevaše omiljeni borbeni napev:

„Je l' nekog prpa?
NIJE!
 Je l' nekog briga?
NIJE!
 Opaljeni smo
DO DASKE!“

Urgum se nagnu postrance iz sedla da zaviri niz strmu ivicu kojom se kamenita staza završavala i nestajala samo nekoliko centimetara od zahuktalih konjskih kopita. Oko pola kilometra u dubinu, kroz sumporna isparenja tek se nazirao krvavocrveni sjaj jezera lave. Trebalo je da njegov konj načini samo jedan pogrešan korak pa da se svi survaju u užasnu smrt.

„Je l' nekog prpa?
NIJE!
 Je l' nekog briga?
NIJE!
 Opaljeni smo
DO DASKE!“

Urgum se nikada nije plašio da će skončati užasnom smrću iz jednog vrlo prostog razloga: bio je pravi pravcati divljak. Znao je da će, ako zaista umre na neki grozan način i pri tom ostane neustrašiv, toliko zadiviti bogove da će u zagrobnom životu za nagradu dobiti svoje mesto u Sirusu, za njihovom svečanom trpezom u Dvoranama slavnih. Zapravo, ako je Urgumu išta smetalo, bila je to pomisao da bi mogao umreti u snu s blaženim osmejkom na usnama dok – što je na javi bila njegova najgora mora – sisa palac. Zato nije propuštao priliku da stavi život na kocku na svaki mogući način, ma kako to budalasto ili grozomorno delovalo.

Postojao je tu još jedan razlog što Urgum nikad nije bri- nuo. Jednostavno zato što dosad nijednom nije poginuo. Bez obzira na to što bi uletao u najjezivije moguće situacije od kojih se drugima ledila krv u žilama, uvek bi preživeo. Njemu je razlog bio očigledan – bogovi su želeli da ostane živ. Da mu se išta dogodi, niko ne bi ni približno dobro čuvao gordu tradiciju neustrašivog divljaštva... to jest, osim ako neki nje- gov sin ne bi uspeo da postane isto toliko neustrašiv. Ha ha, malo sutra.

Ovim mahnitim galopom po rubu kratera pokazaće od kakvog su materijala napravljeni. Istina, sedmorica sinova još su se dobro držala, ali, uprkos ratničkim pokličima i nape- vu, izgledali su prestravljeni. Urgum se iscerio pomislivši na sopstvene dečake dane, pokušavajući da se seti kakav je to